

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Indenrigsministeren (Rode): I § 114 i den nye Valglov — en Paragraf, der er sat i Kraft — haves Hjemmel til at bestemme, at Valglisterne for Aaret 1. April 1917 til 31. Marts 1918 udarbejdes efter den nye Grundlovs og Valglovs Regler. Derimod haves ikke Hjemmel til at lade Udfærdigelsen af Valglistor for dette Aar efter den gamle Valglov bortfalde, idet Paragraffens Hjemmel i saa Henseende utrykkelig er begrænset til at gælde Valglisterne for Aaret 1. April 1916 til 31. Marts 1917. Da Regeringen maa anse det for rigtigt, at Valglisterne udfærdiges i Henhold til den nye Grundlov og Valglov, idet der ingen Rimelighed er i at paabyrde Kommunerne Arbejdet med Udfærdigelse af Valglistor efter den gældende Valglov, da man, saafremt der skulde blive Brug for Valglistor efter den gamle Valglov i enkelte Kredse, maa kunne tilvejebringe disse paa nemmere Maade end ved at lade alle Landets Kommuner udarbejde Lister, saa er dette Lovforslag udarbejdet og forelagt i Rigsdagen, og efter at det enstemmigt og uden Omtale er blevet vedtaget i Folketinget, skal jeg hermed anbefale det til dette høje Tings Velvillie.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Anden Behandling af Forslag til Lov om Ændring i Lov Nr. 196 af 17. Juli 1915 om midlertidigt Tillæg til almindelig borgerlig Straffelov af 10. Februar 1866.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 615; Udvalgets Betænkning findes i Tillæg B. Sp. 585).

Udenfor Betænkningen var der ikke stillet Ændringsforslag.

Lovforslagets Paragraffer, de stillede Ændringsforslag samt Spørgsmaalet om Lovforslagets Overgang til tredje Behandling sattes til Forhandling under eet.

Ordføreren (J. Pedersen): Det var jo ikke med Begejstring, at Landstingets

overvejende Flertal i sin Tid modtog Regeringens Forslag om en Krigspresselov. Hovedgrunden til, at man alligevel gik ind paa et Forslag af den Art, var sikkert den, at man fra Ministeriets Side lagde meget stærk Vægt paa at faa Loven gennemført. Man gik da her i Landstinget den Vej at omforme Regeringens Forslag, gjorde det efter vor Opfattelse noget klarere, saaledes at enhver lettere kunde se, hvad der var strafbart, og hvad der ikke var strafbart, og vi begrænsede tillige Forslaget i ikke ringe Grad. Alligevel var der fra konservativ Side nogen Betænkelighed ved Lovforslaget selv i denne Skikkelse, og denne gjaldt da navnlig sidste Stykke, der angaar Ansvar for Skrift og Tale, naar man derved søger at ophidsede Befolkningen mod en krigsførende Nation. Det vil erindres, at man fra konservativ Side kun gik med til dette Forslag, efter at man først havde søgt at faa gennemført en Ændring, der gjorde det endnu vanskeligere at anvende Loven, end det vilde være efter det Indhold, den fik. Man stillede nemlig Forslag om, at for at en Ophidselse skulde kunne straffes, skulde det være Ophidselse til *Had*. Dette gik ud, og man tog Forslaget, som Loven nu kom til at lyde. Det forekommer mig at maatte siges, at den da nærede Frygt for, at Loven skulde blive anvendt i alt for stor Udstrækning og virke for generende for det frie Ord i Skrift og Tale, ikke har vist sig at være begrundet. Loven har ikke virket meget. Bortset fra et Tilfælde, der var oplagt, og hvor man paa Forhaand kunde sige, at naar der blev rejst Sag, vilde der ogsaa falde Dom, har Loven kun været brugt i to Tilfælde. I det ene rejstes der Tiltale i Henhold til det første Afsnit, i det andet i Henhold til det sidste. I begge Tilfælde blev de paagældende frikendt ved Højesteret. Derefter har der ikke været Anledning til at rejse andre Sager, i alt Fald har Ministeriet haft den Opfattelse, at der ikke har været saadan Anledning. Justitsministeren vil kunne gøre nærmere Rede for Grundene til, hvorfor der ikke er rejst Tiltale i andre Tilfælde, hvor man fra anden Side har ment, at der har været fuldt saa megen Anledning til at rejse Tiltale som i de nævnte to Tilfælde. Som Loven saaledes foreligger med Udsigt til, at den sandsynligvis ikke vil blive brugt, har Flertallet ment, at ogsaa de, der ellers maatte nære Betænkeligheder ved Loven, uden videre Omstændigheder bør kunne gaa med til at give den Forlængelse paa et Aar,